

KU 336/1/14

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

BSA II-021-176/14

Warszawa, dnia 17 czerwca 2014 r.

**Pan
Piotr ZIENTARSKI
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej**

W odpowiedzi na pismo z dnia 28 maja 2014 r., BPS/KU-034/641/7/14 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do **projektu ustawy o zmianie ustawy o kuratorach sądowych (druk senacki nr 641)**.

Z wyrazami szacunku

Prof. dr hab. Małgorzata GERSDORF

Warszawa, dnia 13 czerwca 2014 r.

SĄD NAJWYŻSZY
BIURO STUDIÓW I ANALIZ
Pl. Krasińskich 2/4/6, 00-951 Warszawa
BSA II-021-176-14

Opinia

dotycząca projektu ustawy o zmianie ustawy o kuratorach sądowych

Zgłoszony przez Senacką Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji projekt ustawy, zmieniający ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), zasługuje na akceptację. Proponuje się wprowadzić zmianę tylko jednego przepisu ustawy o kuratorach sądowych, ale zmiana dotyczy kwestii bardzo podstawowej. Chodzi o realizację prawa do obrony w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym przeciwko kuratorowi zawodowemu.

Wedle aktualnie obowiązującego przepisu art. 60 ust. 1 ustawy o kuratorach sądowych obwiniony może ustanowić obrońcę tylko spośród kuratorów zawodowych. To rozwiązanie - wedle oceny środowiska kuratorów zawodowych - nie gwarantuje w stopniu wystarczającym prawa do obrony. Taką gwarancję daje dopiero propozycja zawarta w projekcie. Pozwala ona obwinionemu w postępowaniu dyscyplinarnym na ustanowienie obrońcy nie tylko spośród kuratorów zawodowych, ale także spośród adwokatów lub radców prawnych.

Idea zgłoszona w projekcie jest godna aprobaty przede wszystkim dlatego, że spełnia wymagania wynikające z art. 42 ust. 2 Konstytucji. Wprowadzić przepis ten odnosi się wprost do obrony w postępowaniu karnym, ale powszechnie przyjmuje się (zarówno w doktrynie prawa, jak i w orzecznictwie konstytucyjnym), że ma on także zastosowanie do postępowań o charakterze represyjnym, w tym m.in. do postępowań dyscyplinarnych.

Podobne rozwiązania, jak proponowane w projekcie, zawierają m.in. ustawy: z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 932 z późn. zm.), z dnia 2 grudnia

2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. nr 219, poz. 1708 z późn. zm.) oraz z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (j. t. Dz. U. z 2011 r., nr 287, poz. 1687, z późn. zm.).

Dodać jeszcze należy, że Trybunał Konstytucyjny zajmował się kwestią konstytucyjności przepisu art. 89 ust. 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2007 r., nr 231, poz. 1701), ograniczającego możliwość wyboru obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym wyłącznie spośród pracowników mianowanych NIK. W wyroku z dnia 11 grudnia 2008 r. (sygn. K 33/07) Trybunał stwierdził niekonstytucyjność tego przepisu, czego następstwem jest aktualnie obowiązujący art. 97a ust. 6 ustawy o Najwyższej Izby Kontroli (j.t. Dz. U. 2012, poz. 82), zgodnie z którym obwiniony może powierzyć obronę mianowanemu kontrolerowi albo adwokatowi.